

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/42/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7123203901
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7123203901.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a členiek senátu JUDr. Lenky Bowker a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobcu A. B., nar. XX.X.XXXX, C., D. XXX/X, adresa na doručovanie: E. F. G., H. XX/X, zastúpeného JUDr. Marcelom Ružarovským, advokátom, Trnava, Andreja Žarnova 11C, proti žalovanej STABILITA, d.d.s., a.s., Košice, Žriedlová 13, IČO: 36 718 556, zastúpenej AK JUDr. Marián Prievozník, PhD., advokát, s.r.o., Košice, Krmanova 1, IČO: 47 239 573, o zaplatenie 1 560 eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku č. k. 19C/9/2023-122 z 18.1.2024, Mestského súdu Košice

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch I. a III.
- II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Košice (ďalej len súd) napadnutým rozsudkom rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1 560 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej sumy od 12.1.2023 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšnom rozsahu úroku z omeškania súd žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.).

2.1. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 1 560 eur s príslušenstvom, a to titulom peňažnej pohľadávky predstavujúcej nárok vyplývajúci z účastnickej zmluvy č. 200663154 a doplnkového dôchodkového fondu (III. pilier) pripadajúci na zamestnanca (dlžníka), ktoré vznikli z ukončenia zmluvy výpoveďou, a to správcom konkurznej podstaty I. G. C., ktorý bol ustanovený za správcu uznesením Okresného súdu Košice I zo 7.6.2022 sp.zn. 26OdK/150/2022, ktorým súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka G. G.. Žalobca definoval v žalobe pohľadávku s poukazom na § 167h ods.1 ako príspevok v doplnkovom dôchodkovom fonde pripadajúci na zamestnanca (dlžníka), ktorý podlieha konkurzu. Predmetná pohľadávka bola následne správcom konkurznej podstaty postúpená na žalobcu, a to zmluvou o postúpení pohľadávky z 12.1.2023.

2.2. Súd právne vec posúdil podľa § 167a ods. 3, § 167h ods. 1, § 167h ods. 4, § 75 ods. 4, § 196, § 167q ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o konkurze alebo ZKR), § 114, § 115 ods. 4, § 48 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len Exekučný poriadok alebo EP), čl. 4 ods. 1 CSP, § 563, § 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 22 ods. 1, § 22 ods. 2 písm. a/, § 15, § 20 ods. 1 zákona č. 650/2004 Z.z. o doplnkovom dôchodkovom sporení a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ZDDS), § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 151 ods. 1 CSP.

2.3. Na základe vyjadrení strán sporu v konaní súd vychádzal zo skutkového stavu popísaného žalobcom, ktoré skutkové tvrdenia neboli rozporované ani popreté žalovanou, a preto skutkový stav medzi stranami sporu považoval súd za nesporný a to, že:

- Uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 7.6.2022 sp.zn. 26OdK/150/2022 súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka G. G. a ustanovil do funkcie správcu konkurznej podstaty I. G. C..

- Napriek niekoľkým výzvam správcu žalovanej na vydanie konkurzného majetku formou financií pochádzajúcich z III. piliera, tieto ňou neboli vyplatené, a preto správca majúc za to, že tento majetok podlieha konkurzu vo forme peňažnej pohľadávky doručil dňa 1.7.2022 žalovanej výpoveď účastníckej zmluvy č. 200663154.

- 21.12.2022 bolo v Obchodnom vestníku č. 244/2022 zverejnenie č. K074049) zverejnené doplnenie súpisu všeobecnej podstaty o spisovú zložku majetku pohľadávka vo výške 1.560 eur vyplývajúca z účastníckej zmluvy č. 200663154 a doplnkového dôchodkového fondu (III. pilier) pripadajúca na zamestnanca (dlžníka), ktoré vznikli z ukončenia zmluvy výpoveďou.

- 21.12.2022 zverejnil správca ponukové konanie v Obchodnom vestníku, ktoré prebehlo a úspešným záujemcom bol žalobca, s ktorým správca 12.1.2023 uzatvoril zmluvu o postúpení pohľadávky, na základe ktorej sa tento stal veriteľom pohľadávky voči žalovanej titulom nárokov vyplývajúcich z účastníckej zmluvy č. 200663154 a doplnkového dôchodkového fondu (III. pilier) pripadajúce na zamestnanca.

- 23.1.2023 bolo žalovanej doručené oznámenie o postúpení pohľadávky spolu s predžalobnou výzvou k úhrade žalovanej pohľadávky, k čomu však nedošlo.

2.4. Strany sporu učinili spornou skutočnosť platnosti, resp. neplatnosti výpovede účastníckej zmluvy dlžníka zo strany správcu konkurznej podstaty a pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej v konaní.

2.5. Súd ustálil, že pohľadávka, ktorá je predmetom tohto konania vznikla priamo zo zákona v spojení s účinkami vyhlásenia konkurzu a tým spôsobeným vznikom konkurznej podstaty dlžníka, do ktorej v zmysle platnej a účinnej úpravy v čase vyhlásenia konkurzu automaticky zákon o konkurze v spojení s Exekučným poriadkom zaradovoval aj príspevky dlžníka ako zamestnanca do III. piliera. Pohľadávka vo výške 1 560 eur zodpovedajúca príspevkom dlžníka ako zamestnanca z titulu účasti na doplnkovom dôchodkovom sporení ako časť majetku patriaceho do konkurznej podstaty dlžníka - sporiteľa teda vznikla 14.6.2022, t.j. dňom účinnosti rozhodnutia o vyhlásení konkurzu. S ohľadom na uvedené súd vyhodnotil, že pre rozhodnutie nie je relevantné posúdenie platnosti, resp. neplatnosti výpovede účastníckej zmluvy, keďže táto nebola právnym dôvodom vzniku pohľadávky uplatnenej v tomto konaní a túto otázku súd nepovažoval ani za otázku charakteru predbežnej otázky, od ktorej posúdenia by záviselo rozhodnutie v merite veci a ktoré by si pre účely rozhodnutia oprávnenosti uplatnenej pohľadávky musel zodpovedať.

2.6. Pohľadávka na zahrnutie príspevkov zamestnanca z III. piliera do konkurznej podstaty dlžníka voči žalovanej vznikla 14.6.2022 a k jej postúpeniu na žalobcu došlo 12.1.2023, t.j. v čase platnosti a účinnosti pôvodnej úpravy § 115 ods. 4 EP účinného do 31.3.2023, kedy žalobca v zmysle § 167q ods. 1 ZKR nadobudol pohľadávku voči žalovanej. V súlade so zákazom retroaktivity právnych noriem nemôže mať zmena § 115 ods. 4 Exekučného poriadku účinná od 1.4.2023 za následok zánik práva, ktoré za účinnosti jej starého znenia vznikli, nakoľko by to napĺňalo znaky pravej retroaktivity popierajúcej práva nadobudnuté za skoršej právnej úpravy a spôsobujúcej, že účinnosť tejto zmeny nastal skôr ako jej platnosť. Takýto právny záver o zániku pohľadávky by bol ako neprijateľná pravá retroaktivita v rozpore s princípom právneho štátu, a preto táto pohľadávka, ktorú žalobca nadobudol platne za účinnosti úpravy účinnej do 31.3.2023, nemohla zmenou právnej úpravy s účinnosťou od 1.4.2023 zaniknúť.

2.7. Súd považoval za nespornú aj výšku žalovanej pohľadávky 1 560 eur, nakoľko táto nebola popretá žalovanou.

2.8. Vo vzťahu k pasívnej vecnej legitímácii žalovanej sa súd vysporiadaval s dvoma rovinami argumentácie žalovanej a to, že žalovaná je oprávnená a povinná sa riadiť jedine zákonom č. 650/2004 Z.z., ktorý jej v žiadnom ustanovení neukladá povinnosť vydať príspevky z III. piliera do konkurznej podstaty v prípade vyhlásenia konkurzu na majetok sporiteľa a druhou rovinou je oddelenosť majetku žalovanej od majetku v doplnkovom dôchodkovom fonde, ktorého sa pohľadávka uplatnená v tomto konaní týka.

2.9. Súd sa nestotožnil s právnym názorom žalovanej, že jediným zákonom, ktorým sa má riadiť žalovaná, je zákon č. 650/2004 Z.z., ale príspevkov zamestnanca z III. piliera a činnosti žalovanej ako subjektu spravujúceho tieto príspevky sa dotýkala aj úprava zákona č. 7/2005 Z.z., pričom momentom vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka - sporiteľa a vznikom konkurznej podstaty, jej súčasťou ako majetku (s účinnosťou do 31.3.2023) sa stali aj príspevky z III. piliera a týmto momentom žalovaná podľa

§ 75 ods. 4 ZKR sa dostala do pozície tretej osoby, ktorá má u seba (disponuje) majetok podliehajúci konkurzu a vznikla jej povinnosť tento majetok vydať správcovi konkurznej podstaty na jeho žiadosť, kedy § 75 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z.z. tvorí podľa názoru súdu právny základ pasívnej legitímácie žalovanej v tomto konaní.

2.10. Vo vzťahu k obrane žalovanej ohľadne absencie jej pasívnej vecnej legitímácie poukazujúc na skutočnosť, že majetok sporiteľov v doplnkovom dôchodkovom fonde je oddelený od jej majetku a tento majetok žalovaná len spravuje, pričom bez bližšej identifikácie či úpravy petitu žaloby by mal byť exekúciou postihnutý aj jej majetok, ktorý je oddelený od majetku sporiteľov, súd poukázal na primárne dobrovoľné plnenie svojej povinnosti zo strany žalovanej, a to z prostriedkov, ktorých sa pohľadávka uplatnená v tomto konaní týka, navyiac ak žalovaná v priebehu konania uviedla, že naďalej vedie účet dlžníka v doplnkovom dôchodkovom fonde. Zahrnutie bližšej špecifikácie zdroja splnenia povinnosti ukladanej žalovanej by mohlo byť vo výroku rozsudku vyjadrené len naviazaním ukladanej povinnosti buď na konkrétny účastnícky účet dlžníka - sporiteľa u žalovanej alebo na konkrétny fond u žalovanej, ktoré okolnosti sa môžu zmeniť, a to z dôvodu zmeny, zrušenia účtu, prestupovanie medzi fondami atď.

2.11. Nad rámec súd uviedol, že svojím rozhodnutím len deklaruje existenciu povinnosti, ktorou žalovaná mala už v čase vyhlásenia konkurzu na majetok svojho sporiteľa a súd neakceptoval výhradu žalovanej k formulácii žalobného petitu a tento poňal do výroku svojho rozhodnutia v navrhovanom znení.

2.12. Vo vzťahu k splatnosti pohľadávky pre neexistenciu stanovenej lehoty na splnenie tejto povinnosti v § 75 ods. 4 ZKR súd za použitia čl. 4 ods. 1 CSP odkazujúc na § 563 OZ, ktoré ustanovenie považuje čo do obsahu a účelovo najbližšie v posudzovanej právnej veci, zaviazal žalovanú na zaplatenie žalovanej sumy odo dňa 12.1.2023 tak, ako žalobca požadoval, aj keď súd v obsahu svojho odvolania konštatoval, že pohľadávka uplatnená v tomto konaní sa stala splatnou najneskôr dňa 21.6.2022, keďže z dokladov bolo zrejmé, že žiadosť o poskytnutie súčinnosti zo dňa 20.6.2022, že žalovanej bola doručená výzva správcu konkurznej podstaty na splnenie jej povinnosti najneskôr dňa 20.6.2022 a v tento deň na uvedenú výzvu ako doručenú reagovala.

2.13. Súd vyhodnocoval aj výšku uplatneného úroku z omeškania ku dňu 22.6.2022, kedy sa žalovaná dostala do meškania s plnením svojej povinnosti a mal za to, že s poukazom na § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v momente vzniku omeškania bola výška úrokovej sadzby ECB 0 %, a preto súd mohol žalobcovi z požadovaného úroku priznať len 5 % ročne, nie 7,5 % ročne, ako žiadal žalobca.

2.14. Vzhľadom na uvedené súd rozhodol o výške úroku z omeškania tak, ako uviedol v I. výroku rozsudku a vo zvyšnom rozsahu úroku z omeškania žalobu zamietol vo výroku II.

2.15. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP a žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, pričom jeho neúspech predstavoval len nepatrnú časť v rozsahu úroku z omeškania priznal plnú náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3.1. Proti rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalovaná a to voči výroku I. a III. z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP a navrhla odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť s tým, že prizná žalovanej nárok na náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania v rozsahu 100%.

3.2. Žalovaná v odvolaní namieta nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý neuznal za dôvodnú prevažnú časť argumentácie žalobcu a podanej žalobe aj napriek tomu vyhovel z úplne iných dôvodov než akými bola žaloba odôvodnená a to, že správca konkurznej podstaty vypovedal účastnícku zmluvu, v dôsledku čoho táto zanikla a tým, že žalovaná nevrátila poskytnuté plnenie, sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila. Podľa názoru žalovanej, ak sa súd nestotožní v podstatných aspektoch s právnou kvalifikáciou nároku podľa žaloby, mal by minimálne vysloviť predbežné právne posúdenie veci, na túto skutočnosť strany sporu vopred upozorniť a poskytnúť im možnosť, aby sa k odlišnému právnemu posúdeniu mohli vyjadriť. Žalovanej nebola poskytnutá táto možnosť vyjadriť sa k právnej kvalifikácii žalobného nároku, ktorú súd prvej inštancie „našiel“ mimo rámca argumentácie obidvoch strán sporu.

3.3. V ďalšom žalovaná považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie na nesprávnych právnych názoroch, kedy súd prvej inštancie považoval povahu nároku správcu konkurznej podstaty voči žalovanej za pohľadávku, ktoré chápanie nemá oporu v zákone. V zmysle § 115 ods. 4 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu vyhlásenia konkurzu na majetok účastníka doplnkového dôchodkového sporenia p. G., pojem podiel účastníka na majetku v doplnkovom dôchodkovom fonde a citované ustanovenie § 115 ods. 4 je systematicky zaradené v treťom diele prvej hlavy štvrtej časti Exekučného poriadku, ktorý upravuje exekúciu predajom huteľných vecí, nie prikázaním pohľadávky.

3.4. Účastníci majú v tzv. sporiacej fáze podiel na spoločnom majetku vo fondoch, ktoré zo zákona tvoria ich spoločný majetok a sú v zmysle zákona prísne oddelené od majetku doplnkovej dôchodkovej spoločnosti a preto ich nemožno považovať za pohľadávku voči nej, ale za osobitnú majetkovú hodnotu

(pre účely exekúcie za hnutelnú vec). Pohľadávka voči doplnkovej dôchodkovej spoločnosti vzniká až momentom, kedy účastníkovi vznikne nárok na niektorú z dávok doplnkového dôchodkového sporenia, ktorý moment je viazaný na splnenie určitých podmienok napr. vek a na podanie písomnej žiadosti o dávku doplnkového dôchodkového sporenia. V tomto konkrétnom prípade však účastník pán G. ešte pohľadávku voči žalovanej nemal, mal len podiel v doplnkovom fonde.

3.5.V rámci exekúcie ako aj v rámci konkurzu je so súpisovou zložkou majetku, ktorú tvorí podiel na doplnkových dôchodkových fondoch, potrebné nakladať ako s hnutelnou vecou a základným problémom takéhoto zaradenia je, že zákon súčasne neupravil žiaden postup, ako sa táto „kvázi hnutelná vec“ má speňažiť, teda ako sa z nej má stať pohľadávka. Tento aplikačný problém týkajúci sa stoviek exekúcií vedených voči účastníkom doplnkového dôchodkového sporenia nakoniec zákonodarca „vyriešil“ s účinnosťou od 1.4.2023, tak že podiely na majetku v doplnkových dôchodkových fondoch úplne vyňal z exekúcie, ako aj z konkurznej podstaty. V zmysle prechodných ustanovení k exekučnému poriadku sa nová právna úprava použije na všetky prebiehajúce a právoplatne neskončené exekúcie.

3.6.Výhrada žalovanej spočívala v tom, že na jednej strane exekučný poriadok zdanlivo umožňoval viesť exekúciu predajom hnutelných vecí, medzi ktoré zaradil aj podiel účastníka na doplnkových dôchodkových fondoch v rozsahu jeho vlastných príspevkov, a na druhej strane predaju týchto „hnutelných vecí“ bránilo ustanovenie § 61 ods. 5 z. č. 150/2004 Z.z. To znamená, že tento podiel sporiteľa Exekučný poriadok označuje za hnutelnú vec, nie za pohľadávku a preto pri jeho speňažení je možné postupovať výlučne ako pri predaji hnutelných vecí, čo zákonodarca súčasne v ZDDS zakázal.

3.7.Súd prvej inštancie sa nezaoberal tým, že súčasťou konkurznej podstaty sa stal podiel účastníka v doplnkovom dôchodkovom fonde v rozsahu jeho vlastných príspevkov, ale správca konkurznej podstaty do súpisu nezaradil takýto majetok, teda predmetný podiel, ale zaradil do neho pohľadávku voči žalovanej vo výške 1.560 eur titulom nárokov zamestnanca vyplývajúcich z účastníckej zmluvy č. 200663154 a doplnkového dôchodkového fondu, ktoré vznikli z ukončenia zmluvy výpoveďou. Podľa názoru žalovanej takúto pohľadávku správca nikdy nemal a preto ju ani nemohol platne postúpiť. Podľa názoru žalovanej je pre súd záväzný právny titul pohľadávky, ktorý bol uvedený v zmluve o jej postúpení, pretože tento má zásadný vplyv na samotnú platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Nakoľko nikto nemôže postúpiť na iného viac práv ako sám má, nemôže ani postúpiť pohľadávku, ktorú sám nemá. Ak správca konkurznej podstaty postupoval pohľadávku, ktorá mu vznikla z titulu výpovede účastníckej zmluvy, tak potom sa súd prvej inštancie nemohol „vysporiadať“ s otázkou platnosti výpovede účastníckej zmluvy tým, že sa ňou vôbec nezaoberal a túto označil za právne irelevantnú vo vzťahu k predmetu konania.

3.8.Pretože predmetom konania bola pohľadávka žalobcu práve titulom výpovede zmluvy, t.j. žiadnu inú pohľadávku žalobca nemal, žiadna iná nebola na neho postúpená, rozhodne nikdy nie titulom § 75 ods. 4 ZKR. Ak by takáto pohľadávka správcu konkurznej podstaty existovala, tak nebolo preukázané, že s touto správca disponoval a žalobca preto z takto právne kvalifikovanej pohľadávky nie je aktívne vecne legitimovaný, pretože na neho nebola postúpená.

3.9.Pokiaľ súd prvej inštancie zdôrazňoval edičnú povinnosť v zmysle § 75 ods. 4 ZKR, za porušenie povinnosti podľa tohto ustanovenia nebola žalovanej nikdy uložená sankcia v zmysle § 75 ods. 12 ZKR, o ktorom porušení povinnosti vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty môže rozhodnúť výlučne príslušný konkurzný súd.

3.10.Žalovaná zotrvala na svojej procesnej obrane, že nie je pasívne vecne legitimovaná, keďže majetok v doplnkových dôchodkových fondoch patrí výlučne sporiteľom a ten je prísne oddelený od jej majetku. Dobrovoľné plnenie súdom uloženej povinnosti bráni ustanovenie § 61 ods.5 ZDDS, podľa ktorého s doplnkovými dôchodkovými jednotkami evidovanými na osobnom účte účastníka, alebo na osobnom účte poberateľa dávky ním možno nakladať len v súlade s ustanoveniami tohto zákona, ktorý však spôsob nakladania s podielom v doplnkovom dôchodkovom fonde nepredpokladá, ani neupravuje, ktorý dlhoročný aplikačný problém tohto zákona vyriešil až zákonodarca novelou s účinnosťou od 1.4.2023, keď tieto podiely úplne vylúčil z exekúcie, ako aj z konkurzu.

4.1.Vo vyjadrení k odvolaniu žalobca poukázal na obsah zápisnice o pojednávaní, kedy žalovaná uviedla, že názor súdu prvej inštancie berie na vedomie a naďalej zotrvala na procesnej obrane k uplatnenému nároku, čím sa samotná žalovaná k predbežnému právnomu názoru vyjadrenom súdom bližšie nevyjadrovala, aj keď mala možnosť reagovať k procesným podaniam žalobcu, aj k predbežnému názoru súdu, nakoľko sa zúčastnila celého pojednávania. K porušeniu práv žalovanej nedošlo vôbec a už nie v takej intenzite, aby sa mohlo konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces.

4.2.Aj ďalšiu argumentáciu žalovanej nepovažuje žalobca za správnu, pretože žalovaná viacero ustanovení Exekučného poriadku a jeho systematiku vzťahuje aj na konkurzné konanie, čo nie je

správne, pretože ZKR má iný cieľ a účel. Konkurznému konaniu v tomto prípade podliehal všetok majetok, ktorý bolo možné postihnúť v exekúcii, teda do 31.3.2023 aj podiel účastníka na doplnkovom dôchodkovom fonde.

4.3. Vyhlásenie konkurzu má za následok zánik účasti na doplnkovom dôchodkovom sporení, nakoľko zákon o konkurze je lex specialis vo vzťahu k zákonu č. 650/2004 Z.z., pokiaľ ide o úpravu majetkových vzťahov dlžníkov – úpadcov. Nie je podstatné, že zákon č. 650/2004 Z.z. takúto situáciu nepredvída. Naviac § 61 ods. 5 zákona č. 650/2004 Z.z. sa týka bežného chodu veci, teda nedopadá na tých účastníkov, ktorých majetok bude podliehať konkurzu, ktorý zákon špecificky upravuje majetkové pomery na vzťahy dlžníka. Iný názor by sa priechil právnej úprave, pretože by nastala situácia kedy by sa podiel účastníka nemohol spravovať iným zákonom, než zákonom č. 650/2004 Z.z. bez ohľadu na to, že dlžník by bol v úpadku, čím by sa súčasne popierať účel konkurzného konania.

4.4. Pri výklade žalovanej je potrebné si položiť otázku, čo vlastne s prostriedkami, ktoré účastník vkladal na účet v dôchodkovom sporení, komu by tieto patrili, ak by sa nimi nemohlo nakladať inak než podľa zákona č. 650/2004 Z.z. Nakladať s doplnkovými dôchodkovými jednotkami len v súlade so zákonom č. 650/2004 Z.z. podľa názoru žalobcu možno iba vtedy, ak majetok dlžníka nebude podliehať konkurzu. Argumentáciu žalovanej nemožno uznať za situácie, kedy je sporiteľ v úpadku a na jeho majetok sa uplatňuje osobitný režim. Podiel účastníka na doplnkovom dôchodkovom fonde je len vyjadrením doplnkových dôchodkových jednotiek evidovaných na osobnom účte účastníka, pričom hodnota doplnkovej dôchodkovej jednotky sa vyjadruje v Eurách. Tento podiel je preto predovšetkým pojmom a inštitútom pre účely zákona č. 650/2004 Z.z. a nemožno ho považovať za akúsi hmotnú vec. Ide totiž o vyjadrenie jednotiek, ktoré majú peňažnú povahu.

5.1. V odvolacej replike žalovaná zdôraznila, že súd prvej inštancie sa nezaoberal otázkou platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 12.1.2023, keďže od správcu konkurznej podstaty žalobca nadobudol pohľadávku titulom ukončenia účastníckej zmluvy výpoveďou, nie titulom edičnej povinnosti podľa § 75 ods. 4 ZKR. Súd prvej inštancie nebol oprávnený meniť právnu kvalifikáciu postúpenej pohľadávky, ale mal sa zaoberať otázkou platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok. Svojim výkladom súd prvej inštancie v podstate zmenil obsah zmluvy, resp. jej predmet, ktorý je podstatnou náležitosťou zmluvy. O porušení edičnej povinnosti vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty rozhoduje príslušný konkurzný súd, ktorý však v tejto veci ani nerozhodol a konkurzným súdom nebola uložená žiadna pokuta ani podaný návrh správcovi na uloženie pokuty za údajné porušenie edičnej povinnosti.

5.2. Žalovaná poukázala na rozhodnutie konkurzného súdu v obdobnej právnej veci - uznesenie OS BB č.k. 3Odk/75/2017 z 14.12.2020, kedy zhodnotila, že sa nejedná o porušenie edičnej povinnosti.

5.3. Opätovne argumentovala, že sa nemala možnosť vyjadriť k právnej kvalifikácii právneho základu nároku podľa § 75 ods. 4 ZKR a o nej sa dozvedela až z písomného vyhotovenia rozsudku.

5.4. Ďalej zdôraznila, že dlžník v čase vyhlásenia konkurzu nemal voči žalovanej žiadnu pohľadávku, nárok na žiadnu platbu titulom doplnkového dôchodkového sporenia. To, že jeho podiel má svoju hodnotu vyjadriteľnú v peniazoch, neznamená, že je pohľadávkou.

5.5. Vo vzťahu k súpisovej zložke majetku pána G. v podobe jeho podielu na majetku v doplnkovom dôchodkovom fonde absentuje zo strany správcu právne relevantné speňaženie, ktoré je podmienkou pre to, aby sa z tohto majetku stala pohľadávka. Majetok v doplnkovom dôchodkovom fonde nie je súčasťou majetku doplnkovej dôchodkovej spoločnosti, čo vyplýva z § 167h ods. 1) ZKR, § 115 ods. 4 Exekučného poriadku a § 46 ods. 1 zákona č. 650/2004 Z.z. o doplnkovom dôchodkovom sporení.

5.6. Správca nezaradil do konkurznej podstaty podiel dlžníka v doplnkovom dôchodkovom fonde, ani jeho finančné vyjadrenie, ale zaradil do neho pohľadávku voči žalovanej vzniknutú titulom výpovede účastníckej zmluvy. Správca konkurznej podstaty teda samotný nezdieľal názor prezentovaný žalobcom, že súčasťou konkurznej podstaty sa stalo finančné vyjadrenie podielu, ale naopak evidentne vykonal úkon, ktorý by podľa jeho názoru mal smerovať k speňaženiu tohto majetku, kedy vypovedal účastnícku zmluvu. A až na základe tohto úkonu zaradil do konkurznej podstaty pohľadávku voči žalovanej, ktorú následne postúpil na žalobcu. Výpoveďou danej zmluvy správca prekročil rámec svojho oprávnenia konať v mene dlžníka podľa ZKR, pretože tým konal aj vo vzťahu k majetku, ktorý do konkurznej podstaty nepatrí. Z tohto dôvodu jeho výpoveď nebola platná pre rozpor so zákonom a nevedla k právnomu následku v podobe vzniku pohľadávky voči žalovanej, ktorá je predmetom konania. Z tohto dôvodu žalovaná poukázala na nesprávnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, ktorý sa odmietol zaoberať otázkou platnosti výpovede účastníckej zmluvy, pretože práve od nej sa odvíja existencia pohľadávky, ktorá bola postúpená na žalobcu.

6.1.V odvolacej duplike žalobca zotrval na svojom názore, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a zákonný. Ak žalovaná rozširuje svoje odvolacie námietky v jeho novom podaní a dožaduje sa aplikácie ustanovenia § 37 OZ, ktorú argumentáciu taktiež neuviedla pred súdom prvej inštancie, tieto odvolacie námietky nemôžu byť predmetom prieskumu zo strany odvolacieho súdu s poukazom na § 366 písm. d) CSP, keďže tieto odvolacie námietky týkajúce sa neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky je potrebné považovať za neprípustné novoty v odvolacom konaní.

6.2.Zároveň žalovanou uvádzané prehnané formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Žalobca považuje zmluvu o postúpení pohľadávky uzatvorenú ním a medzi správcou konkurznej podstaty za platnú. Zmluva nemôže byť neplatná iba preto, že postupovaná pohľadávka nie je označená spôsobom, ktorý by si žalovaný predstavoval, nakoľko podľa neho taká pohľadávka ani neexistuje. Od účastníkov zmluvy o postúpení pohľadávky nemožno požadovať, aby v nej v rámci identifikácie postupovanej pohľadávky túto aj právne kvalifikovali, pretože účastníkovi nevyplýva povinnosť právneho hodnotenia veci ako z procesného, tak ani hmotného práva. Žalobca ďalej poukázal na komentár OZ, kde pohľadávka je identifikovaná dostatočne určite a zmluva je platná aj keď neskôr vyjde najavo, že ide o pohľadávku z iného právneho titulu. Žalobca žiadal rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

7.Odvolanie žalovanej bolo podané proti rozsudku iba v rozsahu jeho výroku I. a III. (ako závislého výroku), preto výrok II. nadobudol právoplatnosť a v odvolacom konaní nebol preskúmaný. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostali výroky I. a III.

8.Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

9.1.Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. K jeho naplneniu je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.2.Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

10.1.Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) sa rozumie taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bol naplnený predmetný odvolací dôvod (a aby bola daná dôvodnosť podaného odvolania), musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a ku všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

10.2.Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

10.3.Žalovaná za nesprávny procesný postup, ktorým jej malo byť odňaté právo konať pred súdom označila postup súdu, kedy nemala možnosť reagovať na predbežné právne posúdenie veci súdom a

vyjadriť sa k úplnej odlišnej právnej kvalifikácii žalobného nároku v rozsudku oproti žalobe, ktorú súd prvej inštancie „našiel“ mimo rámca argumentácie obidvoch strán sporu.

11.1. Predbežným právnym posúdením je činnosť súdu, na základe ktorej súd skutkové tvrdenia právne posúdi, teda ich podradí pod príslušné ustanovenia hmotného práva, pričom z toho posúdenia vyplynie záver, že v takom prípade, ak by súd považoval tvrdenia žalobcu za preukázané, dospel by k záveru, že žalobe nemožno celkom alebo sčasti vyhovieť, teda rozhodnúť tak, ako navrhuje žalobca. Toto predbežné právne posúdenie môže súd uviesť pred doručením žaloby, pri pokuse o vyriešenie sporu zmierom aj výslovne podľa § 181 ods.2 CSP až na pojednávaní.

11.2. Cieľom tohto ustanovenia je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je jeho cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/45/2020, 7Cdo/111/2020, 1Obdo/92/2018, 2Obdo/56/2020).

11.3. Ak sa toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie citovaného ustanovenia žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a podobne (pozri rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Obdo 14/2022).

11.4. Z judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa ustanovenia § 118 ods. 2 OSP (predchádzajúca procesná úprava), vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci. Podobne ústavný súd vo veci sp. zn. II. ÚS 366/2018 odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, keď ani v ďalej uvedenom právnom závere Krajského súdu v Prešove nezistil porušenie namietaných práv. „Je pravdou, že prvoinštančný súd nepostupoval podľa § 181 ods. 2 CSP. Prvoinštančný súd neuviedol stranám sporu počas konania ... ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré súd považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná a taktiež neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 CSP vydaním rozhodnutia vo veci samej sa konvaliduje.“

11.5. V zmysle vyššie uvedenej ustálenej rozhodovacej praxe vyšších súdnych autorít dokonca aj úplné opomenutie postupu prvoinštančného súdu podľa § 181 ods. 2 CSP nenapíňa znaky odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, pričom v tejto prejednávanej veci súd svoje predbežné právne posúdenie veci uviedol, dal možnosť obom stranám sporu reagovať na predbežné právne posúdenie veci, kedy právny zástupca žalovanej uviedol, že trvá na svojej procesnej obrane a berie predbežný právny názor súdu na vedomie, čím tento odvolací dôvod nie je daný. Na tom nemení nič ani tá okolnosť, že súd prvej inštancie podradenie žalovaného nároku aj pod hmotnoprávnu normu § 75 ods. 4 ZKR uviedol až v rozhodnutí o veci samej.

12.1. Základnou argumentačnou líniou žalovanej je ďalej tvrdenie o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) ohľadom povahy nároku správcu konkurznej podstaty voči žalovanej definovaného súdom ako pohľadávka, pretože žalovaný nárok nie je pohľadávkou, ale osobitnou majetkovou hodnotou predstavujúcou podiel účastníka doplnkového dôchodkového sporenia na doplnkových dôchodkových fondoch, ktorý sa pre účely exekúcie a speňaženia v exekúcii ako aj v konkurze považuje za hnutelnú vec, ktorej speňaženiu však bráni osobitný právny predpis zákon č. 650/2004 Z.z. o doplnkovom dôchodkovom sporení. Zákon neupravuje postup ako sa z tejto „kvázi hnutelnej veci“ má stať pohľadávka. Pohľadávka voči doplnkovej dôchodkovej spoločnosti vzniká až momentom, kedy účastníkovi vznikne nárok na niektorú z dávok doplnkového dôchodkového sporenia, ktorú pohľadávku p. G. ešte nemal, mal len podiel v doplnkovom dôchodkovom fonde.

12.2. Po dôslednom posúdení veci v kontexte odvolacích námietok žalovanej odvolací súd konštatuje čiastočne nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, čo však nespôsobuje vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia.

13.1. Z obsahu odvolania je zrejmé, že žalovaná nenamietala správny záver súdu prvej inštancie o tom, že v zmysle zákona o konkurze a reštrukturalizácii s nadväznosťou na Exekučný poriadok v čase vyhlásenia konkurzu na majetok p. G. konkurzu podliehal jeho podiel ako účastníka na majetku v doplnkovom dôchodkovom fonde zodpovedajúci výške príspevkov zamestnanca (a contrario § 115 ods. 4 EP platného a účinného do 1.4.2023).

13.2. Spornou otázkou je právne vyhodnotenie, či ide o inú majetkovú hodnotu, ktorú nemožno speňažiť resp. možno speňažiť len ako hnutelnú vec s poukazom na zaradenie tohto podielu do tretieho dielu prvej hlavy štvrtej časti Exekučného poriadku upravujúceho exekúciu predajom hnutelných vecí tak ako uvádza žalovaná v odvolaní alebo jej speňaženie je možné, keďže má ísť o pohľadávku vzniknutú priamo zo zákona dňom vyhlásenia konkurzu v súlade so záverom učeným súdom prvej inštancie.

14.1. Podľa § 43 ods. 4 ZDDS, majetok v príspevkovom doplnkovom dôchodkovom fonde tvorí majetok nadobudnutý z príspevkov a z výnosov z týchto príspevkov, majetok prevedený z iného doplnkového dôchodkového fondu podľa § 63 a 64 a výnosy z investovania tohto majetku.

14.2. Podľa § 43 ods. 8 veta prvá ZDDS, majetok zodpovedajúci aktuálnej hodnote osobného účtu účastníka vyjadruje podiel účastníka na majetku v príspevkovom doplnkovom dôchodkovom fonde.

14.3. Podľa § 61 ods. 5 ZDDS, s doplnkovými dôchodkovými jednotkami evidovanými na osobnom účte účastníka alebo na osobnom účte poberateľa dávky možno nakladať len v súlade s ustanoveniami tohto zákona.

14.4. Podľa § 167b ods. 1 ZKR, oprávnenie dlžníka nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu, ako aj konať vo veciach týkajúcich sa tohto majetku vyhlásením konkurzu prechádza na správcu, správca koná v mene a na účet dlžníka.

14.5. Podľa § 167q ods. 3 ZKR, iné majetkové hodnoty správca speňaží obdobne ako hnutelné veci alebo pohľadávky.

15. Odvolací súd v zmysle § 382 CSP vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k novej aplikácii § 43 ods. 4 a 8, § 61 ods. 5 zákona č. 650/2004 Z.z. o doplnkovom dôchodkovom sporení, § 166i ods. 4, § 167b, § 167q ods. 3 ZKR, ktoré pri doterajšom posúdení veci neboli použité, nakoľko mal za to, že sú pre rozhodnutie veci rozhodujúce.

16.1. Žalobca na výzvu súdu uviedol, že § 61 ods. 5 sa týka takej situácie, kedy účastník nie je v konkurze. Povedané inak, za „bežných okolností“ sa nakladanie s majetkom účastníka (dôchodkovými jednotkami) nakladá v zmysle zákona č. 650/2004 Z. z.. Predmetný zákon ale už neupravuje, čo sa má stať s týmito dôchodkovými jednotkami v prípade, ak je na majetok účastníka vyhlásený konkurz. Okrem toho predmetné ustanovenie má skôr ten význam, že DDS nesmie dôchodkové jednotky používať napr. na krytie vlastných strát alebo na úhradu svojich vlastných záväzkov (napr. § 32 ods. 8 zákona č. 650/2004 Z. z.). Aplikácia ustanovení § 43 ods. 4 a ods. 8 zákona č. 650/2004 Z. z. nemôže mať vplyv na meritum veci. Majetok jedného účastníka predstavuje podiel na celku a tento je možné kedykoľvek identifikovať a pre prípad konkurzu oddeliť ostatného majetku bez toho, aby boli ostatní účastníci akokoľvek dotknutí na svojich právach. Pokiaľ ide o postup správcu konkurznej podstaty podľa ustanovenia § 166i ods. 4 a ustanovenia § 167q ods. 3 zákona o konkurze, žalobca má za to, že jeho postup bol správny a nedošlo k porušeniu žiadneho právneho predpisu.

16.2. Žalovaná na výzvu súdu uviedla, že prostriedky v príspevkovom doplnkovom dôchodkovom fonde sú spoločným majetkom účastníkov doplnkového dôchodkového sporenia, ktorý je oddelený od majetku žalovanej ako doplnkovej dôchodkovej spoločnosti, čím je z podstaty veci vylúčené bezdôvodné obohatenie žalovanej, na ktorom bola postavená podaná žaloba. Žalovaná si nikdy neprisvojila príspevky platené sporiteľom p. G. ani jeho zamestnávateľom, tieto sa nikdy nestali súčasťou jej majetku a sú zo zákona spoločným majetkom všetkých účastníkov daného príspevkového fondu. Z tohto dôvodu žalovaná namietala aj svoju pasívnu vecnú legitimáciu v tomto spore. C. G. nemal voči žalovanej pohľadávku, a z tohto dôvodu ju nemal ani správca konkurznej podstaty, ktorý nemohol neexistujúcu pohľadávku previesť na žalobcu. Pohľadávka voči doplnkovej dôchodkovej spoločnosti vzniká až v štádiu vzniku nároku účastníka na dávku, dotedy sa jedná o inú majetkovú hodnotu – podiel. Zákon o DDS neobsahuje žiadne ustanovenie, na základe ktorého by bolo možné vyplatiť spoločné prostriedky účastníkov z príspevkového doplnkového dôchodkového fondu exekútorom alebo správcom konkurznej podstaty (od čoho sa odvíja uplatnený nárok žalobcu). Zákon o DDS výslovne vylučuje možnosť nakladania s prostriedkami na základe iného právneho predpisu než je práve zákon o DDS. Ustanovenie § 167b ZKR, predovšetkým ods. 1, je v súlade s argumentáciou žalovanej, že správca konkurznej podstaty prekročil rámec svojho zákonného oprávnenia konať v mene dlžníka p. G., ak vypovedal jeho účastnícku zmluvu uzavretú so žalovanou. Na základe tejto zmluvy sú v príspevkovom fonde doplnkového dôchodkového sporenia nielen prostriedky pochádzajúce od p. G. ako zamestnanca, ktoré podliehajú konkurzu, ale aj prostriedky od jeho zamestnávateľa, ktoré konkurzu nepodliehajú, a vo vzťahu ku ktorým nim oprávnenie konať v mene dlžníka na správcu konkurznej podstaty neprešlo. Preto nemohol nastať správcom predpokladaný následok v podobe zániku účastníckej zmluvy na základe

výpovede, s ktorou zákon nespája žiadne právne následky. V zostávajúcom rozsahu ods. 2 a 3 citované ustanovenia nemajú vo vzťahu k predmetu konania právnu relevanciu, pretože sa nespochybňuje právna účinnosť účastníckej zmluvy voči konkurzným veriteľom (ods. 2), ani sa nejedná o užívanie veci podliehajúcej konkurzu (ods. 3). Správca konkurznej podstaty v tomto prípade postúpil na žalobcu pohľadávku voči žalovanej vo výške 1 560,- € titulom „nárokov zamestnanca vyplývajúcich z účastníckej zmluvy č. 200663154 a doplnkového dôchodkového fondu, ktoré vznikli z ukončenia zmluvy výpoveďou“. Podľa názoru žalovanej takáto pohľadávka vzhľadom na vyššie uvedené neexistuje a ani nikdy nemohla existovať, takýto právny dôvod pohľadávky je neplatný, a preto je neplatná aj zmluva o postúpení takto špecifikovanej pohľadávky. Správca nepostúpil na žalobcu inú majetkovú hodnotu postupom podľa § 167q ods. 3 ZKR. V súčasnosti nie je možné meniť právny dôvod postúpenej pohľadávky, a to ani cez výklad práva.

17.1.Odvolací súd v kontexte vyššie citovaných zákonných ustanovení konštatuje, že vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka p. G. jeho podiel na majetku v doplnkovom dôchodkovom fonde zodpovedajúci výške jeho príspevkov ako zamestnanca ku dňu vyhlásenia konkurzu sa v zmysle § 167h ods. 1 a 4 ZKR stal súčasťou konkurznej podstaty.

17.2.Argumentácia súdu prvej inštancie je teda čiastočne správna v tom smere, že citovaný podiel sa dostal do konkurznej podstaty priamo zo zákona v spojení s účinkami vyhlásenia konkurzu, čo žalovaná v podstate nenamieta.

17.3.Za nesprávne právne posúdenie veci je nutné označiť záver súdu prvej inštancie, že žalovaná suma je bez jej speňazenia zákonom prezumovaným spôsobom pohľadávkou.

18.1.Z presného znenia § 43 ods. 8 ZDDS vyplýva, že pod pojmom podiel účastníka na majetku v príspevkovom doplnkovom dôchodkovom fonde je potrebné rozumieť majetok zodpovedajúci aktuálnej hodnote osobného účtu účastníka.

18.2.Podľa predloženého Stavu osobného účtu (č.l. 21) podiel p. G. na majetku v príspevkovom doplnkovom dôchodkovom fonde ku dňu 14.6.2022 sa rovnal tam vyčíslenej aktuálnej hodnote jeho osobného účtu a z toho rozsah jeho príspevkov ako zamestnanca predstavoval sumu 1.560 eur. To znamená, že ku dňu vyhlásenia konkurzu výška podielu v rozsahu jeho zamestnaneckých príspevkov do DDF bola riadne zistená, zodpovedajúca žalovanej sume a ako podiel v jeho finančnom vyjadrení podlieha konkurzu a musí byť vydaný do konkurznej podstaty.

18.3.Žalovaná v tomto smere argumentuje tým, že pojem podiel účastníka na majetku v doplnkovom dôchodkovom fonde a citovaný § 115 ods. 4 je systematicky zaradené pod exekúciu predajom hnutelných vecí a teda tento podiel ako osobitnú majetkovú hodnotu je nutné považovať pre účely exekúcie za hnutelnú vec, pričom však jeho speňazeniu ako hnutelnej veci bráni ustanovenie § 61 ods. 5 ZDDS.

18.4.Pokiaľ žalovaná vo svojich odvolacích námietkach identifikuje uvedený podiel na majetku v DDF ako hnutelnú vec a formu jeho speňazenia (iba) podľa ustanovení Exekučného poriadku, je potrebné zdôrazniť, že na prejednávanej vec sa tieto ustanovenia nepoužijú, pretože speňazenie tejto inej majetkovej hodnoty sa musí vykonať v režime zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorého hmotnoprávne normy na tento konkrétny prípad priamo dopadajú. V uvedenej veci nie potrebné riešiť otázku kolízie dvoch rovnocenných právnych predpisov, pretože vyhlásením konkurzu na majetok p. G., sa režim nakladania s týmto majetkom vrátane jeho speňazovania riadi zákonom o konkurze a reštrukturalizácii (lex specialis), pričom § 115 ods. 4 Exekučného poriadku je nutné chápať len ako ustanovenie vysvetľujúce množinu exekúciou nepostihnuteľných majetkových práv v DDF (resp. a contrario množinu exekúciou postihnuteľných majetkových práv v DDF), ale nie je priamo aplikovateľné.

18.5.S poukazom na vyššie citované odôvodnenie o prednosti použitia ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii (lex specialis), odvolací súd opakuje, že spôsob speňazenia upravený v Exekučnom poriadku nie je v prejednávanej veci smerodajný a záväzný.

19.1.Nakladaním s daným majetkom úpadcu podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii nie je dotknuté ani ustanovenie § 61 ods. 5 ZDDS, pretože žalovaná ako správca vybraných príspevkov do doplnkového dôchodkového fondu s týmito dôchodkovými jednotkami stále môže a musí nakladať v zmysle § 61 ods. 5 ZDDS, kedy dôsledkom vyhlásenia konkurzu v tomto prípade bolo len to, že majetkový podiel účastníka doplnkového dôchodkového sporenia v časti zodpovedajúcej jeho príspevkom do DDF vyčíslenej ku dňu vyhlásenia konkurzu vo výške 1.560 eur žalovaná už nemôže zahrnúť a použiť do základu pre výpočet samotných dávok doplnkového dôchodkového sporenia.

19.2. Uvedené zodpovedá aj argumentácii žalovanej, že vyhlásením konkurzu účastnícka zmluva p. G. č. 200663154 nezanikla a jeho osobný účet žalovaná stále eviduje ako aktívny účet na základe aktívnej účastníckej zmluvy. S uvedeným možno súhlasiť, pretože účastnícka zmluva p. G. naďalej existuje (pri súbežnom tvrdení žalovanej, že výpoveď tejto účastníckej zmluvy daná správcom konkurznej podstaty nie je platná) a tento ako účastník doplnkového dôchodkového sporenia má pritom stále zachovaný nárok na dávky z doplnkového dôchodkového sporenia, ktoré mu však budú vyplatené až splnením zákonných podmienok, kedy pri výpočte nároku na dávky dôchodkového sporenia žalovaná však nebude oprávnená zahrnúť sumu 1.560 eur, ktorá bola zo zákona vyňatá z majetku v DDF a stala sa súčasťou konkurznej podstaty. Pravdivým je i tvrdenie žalovanej, že pohľadávka titulom výplaty nárokov podľa § 15 ZDDS voči doplnkovej dôchodkovej spoločnosti teda vzniká až momentom, kedy účastníkovi vznikne nárok na niektorú z dávok doplnkového dôchodkového sporenia, ktorý moment je viazaný na splnenie určitých podmienok napr. vek a na podanie písomnej žiadosti o dávku doplnkového dôchodkového sporenia resp. kedy vznikne nárok na jednorazové vyrovnanie alebo predčasný výber.

20.1. Naproti tomu nie je správne tvrdenie žalovanej, že žiaden zákon neupravuje speňažovanie citovaného podielu ako inej majetkovej hodnoty. § 167q ods. 3 ZKR upravuje spôsob speňaženia iných majetkových hodnôt a to obdobne ako hnutel'né veci alebo pohľadávky, čo znamená, že zákon dáva správcovi konkurznej podstaty možnosť voľby spôsobu speňaženia a to podľa § 167p ZKR alebo § 167q ods. 1, 2 ZKR, a preto postup správcu konkurznej podstaty pri speňažovaní majetkového podielu účastníka doplnkového dôchodkového sporenia v rozsahu jeho zamestnaneckých príspevkov do doplnkového dôchodkového fondu postúpením pohľadávky podľa § 167q ods. 1 ZKR je zákonný, pretože sa nedostáva do žiadneho konfliktu s platnou právnou úpravou.

20.2. Na tomto závere nič nemení ani to, že v Zmluve o postúpení pohľadávky nie je citovaný § 167q ods. 3, nakoľko predmetné ustanovenie len definuje dva zo zákona prípustné spôsoby speňaženia inej majetkovej hodnoty a to forme speňaženia hnutel'nej veci (čo upravuje § 167p ZKR) alebo vo forme speňaženia pohľadávky, t.j. podľa § 167q ods. 1 a 2 ZKR, ktoré ustanovenie (ods. 1) už zmluve výslovne použité je.

21.1. Účelom konkurzného konania vo všeobecnosti je riešenie úpadku dlžníka a kolektívne uspokojenie jeho veriteľov, v ktorom procese je úlohou správcu konkurznej podstaty všetok zistený majetok dlžníka (úpadcu) speňažiť a takto uspokojiť jeho veriteľov.

21.2. V prerokovanej veci ustanovený správca konkurznej podstaty po zistení, že podiel úpadcu ako účastníka doplnkového dôchodkového sporenia v rozsahu jeho zamestnaneckých príspevkov z celkovej aktuálnej hodnoty osobného účtu účastníka predstavujúci sumu 1 560 eur, mal zákonnú povinnosť (nie iba možnosť) daný podiel speňažiť podľa príslušných ustanovení ZKR. Nakoľko citovaným podielom reálne účastník (dlžník = úpadca) nedisponoval, pretože v zmysle uzavretej účastníckej zmluvy bol tento v správe žalovanej, celkom oprávnené a v súlade s účelom konkurzného konania sa správca konkurznej podstaty domáhal vydania tejto zistenej a vyčíslenej majetkovej hodnoty od žalovanej.

21.3. Procesná obrana žalovanej spočívajúca v tvrdení o absencii právneho podkladu na vydanie daného podielu pre neexistenciu takéhoto zákonného ustanovenia v ZDDS, neobstojí. Ak v tom čase platná právna úprava upravovala, že podiel úpadcu ako účastníka doplnkového dôchodkového sporenia v rozsahu zamestnaneckých príspevkov podlieha konkurzu a takzvané spadá do konkurznej podstaty, žalovaná sa nemôže účinne brániť, že ZDDS jej takúto povinnosť výslovne neukladá. Bolo by absurdné vyžadovať, aby každý osobitný právny predpis obsahoval takéto resp. podobné ustanovenie (pre prípad konkurzného konania) a z jeho absencie odvodzovať oprávnenosť odmietnutia vydania majetku patriaceho do konkurznej podstaty.

21.4. I keď § 75 ods. 4 je aj v súlade s jeho radením v štruktúre zákona o konkurze a vyrovnaní zamerané na poskytnutie súčinnosti tretích osôb ohľadom šetrenia majetku podliehajúceho konkurzu, pokiaľ správca konkurznej podstaty a následne i súd túto žalovanou tvrdenú neexistenciu zákonného ustanovenia v ZDDS preklenul pri aplikácii čl. 4 ods. 1 CSP analogickým použitím ustanovenia § 75 ods. 4 ZKR, tomuto postupu nemožno nič vytknúť.

21.5. Žalovanou akcentovaná odvolacia námietka založená na skutočnosti, že príslušný konkurzný súd nikdy žalovanú nesankcionoval za porušenie edičnej povinnosti podľa § 75 ods. 12 ZKR, nemá vplyv na správny právny záver súdu prvej inštancie, pretože predmetné ustanovenie hovorí iba o možnosti konkurzného súdu uložiť pokutu za neposkytnutie súčinnosti, nie je to povinnosťou konkurzného súdu. Uvedené neznamená, že žalovaná povinnosť poskytnúť súčinnosť vo forme vydania majetku dlžníka (úpadcu) neporušila.

22.1. Žalovaná v odvolaní ďalej namietala nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu, čo odvodzovala od nezariadenia podielu účastníka v DDF v rozsahu jeho príspevkov do súpisu konkurznej podstaty (keďže ako súpisová položka bola označená pohľadávka = nároky vyplývajúce z účastníckej zmluvy č. 20663154 a doplnkového dôchodkového fondu /III.pilier/ pripadajúce na zamestnanca /dlžníka/, ktoré vznikli z ukončenia zmluvy výpoveďou), čím touto pohľadávkou správca konkurznej podstaty nikdy nedisponoval a nemohol ju ani platne postúpiť na žalobcu. Pre súd mal byť záväzný právny titul pohľadávky uvedený v zmluve o jej postúpení, pretože tento má zásadný vplyv na samotnú platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, s ktorou otázkou sa však súd prvej inštancie vôbec nezaoberal.

22.2. Vecná legitímácia ako základný predpoklad úspešnosti žaloby je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník civilného sporového konania (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitímovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitímovaný). Vecnú legitímáciu v konaní o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, má ten, kto je zúčastnený právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v konaní ide (uznesenie NS SR z 31. januára 2011 sp.zn. 5 MCdo 1/2010). Vecná legitímácia vyplýva z hmotného práva, má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti (aktívna, pasívna). Záver súdu o tom, že strana v konaní nie je vecne legitímovaná, predstavuje otázku spadajúcu pod právne posúdenie veci.

22.3. Súd je povinný ex offa preskúmať otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne a pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamietajú (z rozhodnutia najvyššieho súdu z 29. júna 2010 sp.zn. 2Cdo/205/2009, obdobne III. ÚS 191/2018), t.j. z vlastnej povinnosti bez akejkoľvek procesnej aktivity strany sporu (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 25 CoKR/9/2014).

22.4. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevyjadrí, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal. Tým, že prvostupňový súd rozhodol v prospech žalobcu, ktorému žalovaný nárok priznal, implicitne rozhodol aj o tom, že žalobca je aktívne vecne legitímovaný na podanie predmetnej žaloby voči žalovanej naviac, ak platnosť postúpenia žalovaná predtým nerozporovala.

22.5. Avšak vzhľadom na vyššie uvedené otázka platnosti postúpenia prevádzaného nároku aj napriek absencii takejto argumentácie žalovanej v konaní pred súdom prvej inštancie, má charakter predbežnej otázky za účelom ustálenia záveru, či osobe žalobcu svedčí aktívna vecná legitímácia, ktorú súd v ktoromkoľvek štádiu konania musí dôsledne skúmať a to z vlastnej iniciatívy. Skúmanie otázky aktívnej vecnej legitímácie súdom teda vyplýva z povahy sporového civilného súdneho konania. I keď námietka aktívnej legitímácie bola výslovne obsiahnutá až v odvolaní žalovanej, uvedené neznamená, že by išlo o odvoláciu novotu.

23.1. V § 366 CSP zákon pripúšťa nové skutočnosti alebo dôkazy v odvolacom konaní iba v obmedzenom rozsahu. Strana sporu zásadne nemôže uplatniť v odvolacom konaní tie dôkazy a skutočnosti, ktoré mohla uplatniť, ale neurobila tak v konaní pred súdom prvej inštancie a tieto skutočnosti nemôže vziať do úvahy ani odvolací súd.

23.2. Ide o tzv. novoty v odvolacom konaní vymedzené v § 366 CSP, t.j. dôkazy a skutočnosti, ktoré môžu zakladať odvolací dôvod, sú výnimočné a viažu sa na konkrétne vymedzené procesné situácie. Ako prvé teda odvolací súd skúma, či strana sporu takéto skutočnosti nemohla bez svojej viny uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Ak odvolateľ v odvolaní neuvádza žiadne také skutočnosti a tvrdenia vzťahujúce sa na danú situáciu a neosvedčuje, že mohol ten ktorý dôkaz bez svojej viny označiť alebo uplatniť procesný prostriedok obrany, nie je možné ani posúdiť splnenie zákonom stanovených podmienok.

23.3. Novoty v odvolacom konaní sú ponímané ako reštriktívna výnimka z pravidla, že v konaní pred súdom druhej inštancie nie sú prípustné prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie.

23.4. Prostriedkom procesného útoku resp. prostriedkom procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky (§ 149 CSP).

23.5. Negatívne kritérium možno vymedziť tak, že prostriedkom procesného útoku a prostriedkom procesnej obrany nie sú vyjadrenia strán sporu k právnej stránke veci. Zo zásady, že súd pozná právo (iura novit curia), ako aj zo zásady voľného hodnotenia dôkazov súdom vyplýva, že strany sa k týmto otázkam nevyjadrujú obligatórne (Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C.H.Beck, 2016, str. 566).

23.6.V zmysle vyššie citovanej právnej teórie upravujúcej civilný sporový proces potom vyplýva, že námietka nedostatku aktívnej či pasívnej legitimácie nemá charakter prostriedku procesného útoku alebo prostriedku procesnej obrany, ktorý by nebolo možné uplatniť v odvolacom konaní a preto sa odvolací súd touto námietkou zaoberal.

24.1.Námietka nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu v konaní bola založená na odvolacom tvrdení žalovanej o zapísaní právneho dôvodu súpisovej zložky č. 2 ako pohľadávky vzniknutej z ukončenia účastníckej zmluvy výpoveďou (ktorú výpoveď považuje žalovaná za neplatnú), pričom totožný právny dôvod postupovanej pohľadávky bol následne uvedený aj v Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 12.1.2023, avšak malo ísť o právny dôvod titulom podielu účastníka v DDF v rozsahu jeho príspevkov, na základe čoho žalovaná má za to, že na žalobcu nebola postúpená pohľadávka, ktorá je predmetom sporu.

24.2.V tomto smere nemožno prijať argumentáciu žalovanej, že právny dôvod pohľadávky („nároky zamestnanca vyplývajúce z účastníckej zmluvy č. 200663154 a doplnkového dôchodkového fondu, ktoré vznikli z ukončenia zmluvy výpoveďou“) je neplatný, a preto je neplatná aj zmluva o postúpení takto špecifikovanej pohľadávky a že správca nepostúpil na žalobcu inú majetkovú hodnotu postupom podľa § 167q ods. 3 ZKR, pričom v súčasnosti nie je možné meniť právny dôvod postúpenej pohľadávky, a to ani cez výklad práva.

24.3.Od skutočnosti, že správca konkurznej podstaty postupovanú sumu identifikoval rovno ako pohľadávku nie ako inú majetkovú hodnotu resp. ako nároky vyplývajúce z výpovede účastníckej zmluvy, nemožno vzhľadom na zákonom prezumované spôsoby speňažovania inej majetkovej hodnoty v režime zákona o konkurze a reštrukturalizácii vo forme postúpenia pohľadávky, odvodzovať neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Výklad prezentovaný žalovanou odvolací súd považuje za príliš formalistický.

24.4.V ustálenej rozhodovacej praxi dominuje názor o preferovaní výkladu vedúceho k platnosti než k neplatnosti zmluvy. Napríklad v náleze sp. zn. I. ÚS 242/07 zdôrazňuje, že „základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, a nie zásadou.“ Aj v náleze publikovanom v časopise ZSP 6/2016 (I. ÚS 640/2014) ústavný súd poukazuje na to, že vôľa účastníkov zmluvy zohráva pri jej vytváraní a jej interpretácii zásadnú úlohu; právny formalizmus všeobecných súdov a nimi vnášané prehnané nároky na formuláciu zmluvy nemožno z ústavnoprávneho hľadiska akceptovať, lebo evidentne zasahujú do zmluvnej slobody osoby v zmysle čl. 2 ods. 3 Ústavy SR. Nie je ústavne konformná a je v rozpore s princípmi právneho štátu taká prax, kedy všeobecné súdy uprednostňujú výklad vedúci k neplatnosti zmluvy. Všeobecne teda platí princíp uprednostnenia platnosti zmluvy pred jej neplatnosťou.

25.1.Nadväzujúc na konštatáciu o oprávnenosti speňaženia inej majetkovej hodnoty postúpením pohľadávky v zmysle § 167q ods. 1 a 3 ZKR a vzhľadom na obsah odvolacej námietky ohľadom nepostúpenia žalovanej pohľadávky (ale inej) odvolací súd dôsledne preskúmal citovanú zmluvu a pri zachovaní zásady preferencie výkladu platnosti zmluvy dospel k záveru, že odvolacím námietkam žalovanej nemožno priznať relevanciu, pretože predmetné postúpenie nevykazuje také vady, ktoré by spôsobovali jeho neplatnosť.

25.2.Obom zmluvným stranám – postupcovi (správcovi) a postupníkovi (žalobcovi) – bol jasný a nepochybný predmet postúpenia, t.j. že postupca prevádza a postupník nadobúda podiel úpadcu v DDF v rozsahu jeho príspevkov ako zamestnanca vo výške vyčíslenej ku dňu vyhlásenia konkurzu, ktorý podliehal konkurznej podstate a tento predmet prevodu bol nezameniteľne identifikovaný, že ide o pohľadávku v sume 1.560 eur vyplývajúcu z účastníckej zmluvy č. 200663154 a doplnkového dôchodkového fondu (III.pilier), pričom navyše v zmluve bola uvedená aj konkrétna informácia o konkurze vedenom na majetok osoby účastníka tohto doplnkového dôchodkového sporenia, ktorý bol vyhlásený uznesením Okresného súdu Košice I. sp. zn. 26OdK/150/2022 zo dňa 7.6.2022. Aj napriek tomu, že predmet postúpenia bol v časti právneho dôvodu definovaný, že ide o pohľadávku vzniknutú z ukončenia účastníckej zmluvy výpoveďou, uvedený dovetok identifikácie pohľadávky, nespôsobil jej neurčitost' či nezrozumiteľnosť a už vôbec nie jej zameniteľnosť s inou pohľadávkou, pretože žiadna iná pohľadávka z účastníckej zmluvy č. 200663154 a doplnkového dôchodkového fondu (III.piliera) ešte v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky neexistovala, čo priznáva a zdôrazňuje samotná žalovaná v priebehu celého konania.

25.3. Ak nemal postupca voči dlžníkovi v dobe postúpenia inú pohľadávku alebo inú pohľadávku s predmetom plnenia rovnakého druhu ako pri postupovanej pohľadávke (teda inej pohľadávke zameniteľnej s postupovanou pohľadávkou), potom platí, že postupovaná pohľadávka je v zmluve o postúpení pohľadávky dostatočne presne identifikovaná aj vtedy, ak ju vymedzuje len údaj o osobe dlžníka a predmete plnenia (Fekete, I.: Občiansky zákonník 3. zväzok (Dedenie, Záväzkové právo – všeobecná časť), Veľký komentár, 2. aktualizované a rozšírené vydanie, Bratislava: Eurokódex 2015, str. 472). Uvedenú právnu teóriu nie je dôvod neaplikovať i na zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorou došlo k speňaženiu majetkového podielu účastníka doplnkového dôchodkového sporenia predstavujúceho jeho zamestnanecké príspevky do doplnkového dôchodkového fondu.

25.4. V kontexte uvedeného má odvolací súd za to, že uvedenie tejto sčasti nesprávnej právnej kvalifikácie nároku správcom konkurznej podstaty v súpise všeobecnej podstaty a následne v zmluve o postúpení pohľadávky nespôsobuje aj vzhľadom na nezameniteľnosť postupovaného nároku neplatnosť samotného postúpenia a nemožno prijať právny záver, že žalobca ako nový vlastník pohľadávky (postupník) nie je aktívne vecne legitimovaný v tomto spore.

25.5. Pozornosťou odvolacieho súdu neušlo ani to, že správca konkurznej podstaty pristúpil k ukončeniu účastníckej zmluvy č. 200663154 p. G. len pod tlakom okolností odmietavého postoja žalovanej vydať do konkurznej podstaty majetok, ktorý mu podliehal a na ktorého vydanie mal správca konkurznej podstaty legitímny nárok.

25.6. Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky zákon nevyžaduje, aby bol v nej uvedený právny dôvod vzniku pohľadávky, ani aby v nej bola uvedená právna kvalifikácia postupovanej pohľadávky. Podstatné je, že účastníci v zmluve o postúpení pohľadávky vymedzili postupovanú pohľadávku dostatočne presne inými údajmi. Od účastníkov zmluvy o postúpení pohľadávky nemožno požadovať, aby v nej v rámci identifikácie postupovanej pohľadávky túto aj právne kvalifikovali, pretože účastníkovi nevyplýva povinnosť právneho hodnotenia veci ako z procesného, tak ani z hmotného práva. V tomto stave je z hľadiska platnosti cesie pohľadávky celkom právne bezvýznamné, či účastníci zmluvy prevedú túto právnu kvalifikáciu a s akým výsledkom (t.j. či ide o správnu právnu kvalifikáciu); právna kvalifikácia je vecou súdu (Fekete, I.: Občiansky zákonník 3. zväzok (Dedenie, Záväzkové právo – všeobecná časť), Veľký komentár, 2. aktualizované a rozšírené vydanie, Bratislava: Eurokódex 2015, str. 471, 472; porovnaj rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/174/2018, 4Cdo/176/2019, 5Cdo/196/2009, 6Cdo/31/2020, 2Cdo/174/2018, 4Cdo 200/2019, 7Cdo 268/2019 a ďalšie).

25.7. Vyššie uvedené právne závery sú premietnuté aj do ustálenej rozhodovacej praxe, kedy najvyšší súd vo svojom rozhodnutí Rc 27/2012 hovorí, že: „Ak rozhoduje súd o nároku na plnenie na základe skutkových zistení umožňujúcich podriaďiť uplatnený nárok po právnej stránke pod inú hmotnoprávnu normu, než ako ju uvádza žalobca, je povinnosťou súdu posúdiť dôvodnosť podľa všetkých, do úvahy prichádzajúcich hmotnoprávných ustanovení. Na postupníka môže prejsť postúpená pohľadávka z bezdôvodného obohatenia, aj keď ju účastníci v postupnej zmluve kvalifikovali ako pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o pôžičke.“

26.1. V prejednávanej veci zároveň i vôľa oboch zmluvných strán – správcu a žalobcu – bola nepochybná, jasná a určitá, a to i napriek nesprávnej právnej kvalifikácii prevádzanej sumy predstavujúcej nárok plynúci z účastníckej zmluvy č. 200663154 a doplnkového dôchodkového fondu, ktorý v dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok účastníka doplnkového dôchodkového sporenia (III. pilier) podliehal konkurznej podstate.

26.2. Zároveň je nutné konštatovať, že vyhlásením konkurzu na majetok účastníka doplnkového dôchodkového sporenia už nemôže uvedený majetkový podiel predstavujúci príspevky zamestnanca do doplnkového dôchodkového fondu v konkrétnej a žalovanou špecifikovanej výške 1 560 eur ostať v správe žalovanej, pretože táto časť doplnkového dôchodkového sporenia bola zo zákona vyňatá z majetkového podielu tohto účastníka na doplnkovom dôchodkovom fonde. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky následne došlo k jej speňaženiu zákonom stanoveným spôsobom, a vlastníkom sa takto stal žalobca, čím získal legitímne oprávnenie na vyplatenie tohto nároku od žalovanej, u ktorej zas legitímny dôvod vykonávať správu daných finančných prostriedkov predstavujúcich príspevky zamestnanca do DDF odpadol. Žalovaná už nedisponuje oprávnením danú peňažnú sumu si ponechať v správe a preto ju musí vyplatiť oprávnenej osobe, ktorým v čase rozhodovania súdu je žalobca ako singulárny právny nástupca správcu konkurznej podstaty.

27.1. K odvolacej námietke žalovanej ohľadom neplatnosti výpovede účastníckej zmluvy odvolací súd opakuje, že vyhlásením konkurzu bol reálne dotknutý iba podiel na majetku v doplnkovom dôchodkovom fonde zodpovedajúci výške príspevkov účastníka ako zamestnanca ku dňu vyhlásenia konkurzu, čím

sa tento stal súčasťou konkurznej podstaty a preto výpoveď účastníckej zmluvy nevyvolala vo vzťahu k uplatnenému nároku žiadny právny následok, keďže tento účinok nastal už predtým zo zákona vyhlásením konkurzu a nie výpoveďou, čo rovnako tvrdí aj žalovaná.

27.2.Nadväzujúc na uvedené odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie konštatuje, že otázka platnosti resp. neplatnosti tejto výpovede nemá žiaden relevantný vplyv na posúdenie (ne)dôvodnosti nároku, ktorý je predmetom sporu.

28.Na základe všetkých vyššie citovaných skutočností odvolacie námietky žalovanej neboli spôsobilé zvrátiť správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie o dôvodnosti žaloby v napadnutých výrokoch vrátane výroku o trovách konania ako závislého výroku a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

29.Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, z toho dôvodu mu odvolací súd priznal proti žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP).

30.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).